

דתניא בברייתא נוטלה ובית השחיטה עמה עם הבהמה, והלחי ניתנת עד פיקה של — עמה דבהמה קאמר, דבית השחיטה נשאר גרגרת ולא יותר. (15)

הדרן עלך הזרוע והלחיים

משיפוי כובע לא נחשב צואר אלא לחי וניתן לכהן, ובכך נחלק עם רבנן שסברו שאין כל הצואר כשר לשחיטה, וסברו שמקום שחיטה הוא גזירת הכתוב, ולדבריהם גם למעלה משיפוי כובע לא נחשב לחי, כי עד סוף הכובע נחשב צואר, ולכן צריך לפסוק כאן הלכה כרבי חנינא, שיש נפקא מינה ממחלוקתם לדין מתנות. וראה שחיטת חולין לעיל [יח:יט]. שדן איך שייך הגרמה במקום שחיטה לפי הרמב"ן, והסיק כי אף שאינו נחשב צואר, הקנה נמשך עד למעלה מהכובע ונחשב מקום שחיטה.

מחילה, ורק בחלב ועור שהתרבו מקרא הועילה המחילה כי באמת אין בהם מצוות נתינה. 15. רש"י פירש שרבי חנינא בן אנטיגנוס מכשיר שחיטה למעלה מבית הבליעה. והרי"ף כתב דקיימא לן כרבי חנינא ב"א והיינו "שייר בחיטי" שאמרו לעיל יח:; וכוונתו שנחלקו רב לענין מקום השחיטה, אך לא נחלקו מהו הלחי שצריך ליתן לכהן. אך הרמב"ן במלחמות ה' כתב שמלשון הגמרא משמע שנחלקו מהי הלחי, וביאר שלרבי חנינא כל הצואר כשר לשחיטה, אך למעלה